

Riales

Periòdic quinzenal humorístic

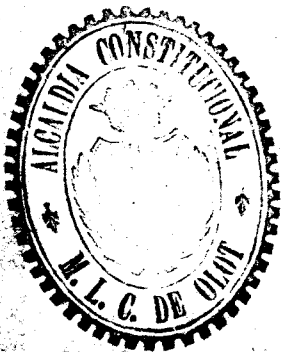
Redacció i Administració: Carrer del Carme, 8

Any I.—Núm. 2

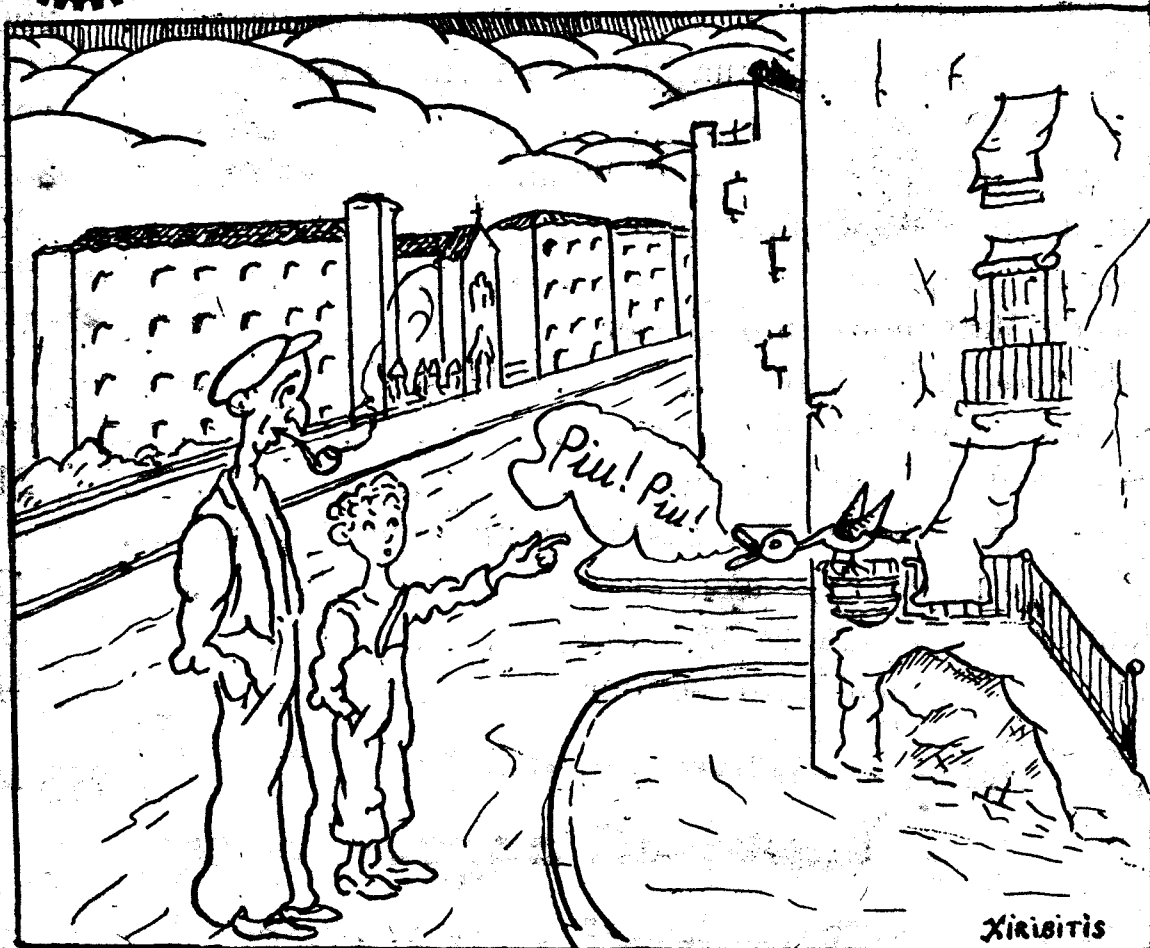
Olot, 30 de Juliol de 1927

Preu: 20 cts.

Donatiu de l'Ajuntament



Reformes de façanes



—Veieu, pare, a n'aquest ocell l'altre dia li varen expolsar les plomes amb una vara de freixa, i encara fa piu!, piu!

Xiribitís

MOBLES - Sillons de Jonc - MOBLES

Les Tres Portes

Carrer de Hospici, 9

OLOT

Per qualsevol moble
que necessiti, vingui
a visitar-nos.



S'estalviarà
temps i diners.

Recordi els següents preus per quan necessiti mobles

PREUS:

	<u>PTAS.</u>
Joc de Dormitori: armari mirall, llit matrimoni i tauleta nit	360
Joc de Menjador: bufet, taula quadrada i 6 cadires . .	290
Bufet, amb marbre, lluna biselada i vidres decorats . .	200
Bufet, sense marbre	120
Armari mirall amb lluna biselada.	230
Taula quadrada de menjador	38
Lavabo complet	23
Llit de Matrimoni amb somier	70
Calaixera amb marbre	100
Somier de Matrimoni 2 peces	21
Tauleta de nit amb marbre	21
Cadires per menjador a 4'20 ptes. una o sia la dotzena .	50
Llit de 5 pams amb somier	37
Somier de 5 pams	19
Llit de baranas amb somier	34

**!!Sillons i silleries de jonc i médulas
a preus molt convenientes!!**

“Mundos” i maletes

Per a fora d'Olot, fem els envíos francs d'embalatge

COMENTARI

Va sortir el primer número de RIALLES i no sols no va fer riure, sinó que va fer plorar, que ja és molt; es veu que, el mal humor que portem dintre, es traspua per tot arreu.

El Capitalista del nostre periòdic, en vista de l'èxit, volia plegar. Això de Capitalista és mal dit; —nosaltres de *Capitals* només en tenim els pecats,—li donàrem entenent de què el que no es fa un dia es fa l'altre i amb precís i llàgrimes als ulls, el convencèrem de què podíem conjuminar el número dos, que tots els principis són dificultosos, que costa molt de fer riure, que la gràcia no és patrimoni de tothom, que naps i que cols i... que pot ésser seria un noi, ¡i ves quina alegríal per la família i... res, aquí ens teniu de nou amb les segones RIALLES. Havem espremut el nostre cervellet, força ressecat pel sol i endurit pels tips d'estudiar, atrofiat de tant fer *càlculs* per allargar els vuit rals de renda setmanal, havem consultat la roda de la fortuna i com que ha contestat a la nostra pregunta amb un... *te amo, bésame*, ens havem dit: això es signe de bona estrugància, avall, doncs, pit i... pulmons, i carregats de pit i cap de costella, amb aquella velocitat que escrivíem quan anàvem a l'hospici a pendre de fer pals i ganxos, no diré pas amb tot el nostre saber, perquè, oi en sabem més de coses encara ¡Mare de Deu! si en sabem més, però si amb tot el nostre amor, (no sé pas si ho dic bè), hem arranjat les noves RIALLES que us posem a les mans i a les que si vosaltres llegidores i llegidors ben volguts, us digneu passarhi els ulls, mentres no els hi passeu tots, ja ens donarem per ben satisfets. Així sia (que vol dir Amen).

Filosofies d'un Ignorant

(Consultes gratis de 2 a 4 de la matinada)

La bona fe

Es de totes les èpoques l'existència del filòsof, en tots els temps s'ha trobat qui malversa les hores de la vida curta, dedicant-les a filosofies més o menys enlairades.

Jo que tinc la sort, o la desgràcia, no vull profunditzar d'haver vingut al món i enterat de que era una *bola*, haver-m'hi deixat anar així suau, suau perquè m'hi gronxin, si mai he tingut una hora per dedicar-la a meditacions serenes, sempre ha giravoltat el meu magí un sol pensament, el de plànyer-me de no haver nascut porc. ¡Oh, quina vidassa!! Vas tip i pots passar tot el dia fent rosquilles... amb la cua.

Per mi, doncs, que em prenc la vida una mica com és, sempre té un alt caire còmic, el contemplar com hi ha qui es pren les coses de *bona fe*.

La nostra ciutat, aquesta bella ciutat d'*ultra-tomba*, que quan t'aixeques ja toquen a mort i al ficar-te al llit t'acompanya el xisclar de l'òliva, és bon xic refractària a tot el que es diu novetat, però quan una novetat és admesa per nosaltres, és quan hom pot veure ço que és la *bona fe*.

Encara que amb retràs, arriba la novetat de pentinar-se a la *garçon-ne* i quantes xicotes no veiem que de *bona fe* es deixaren *pendre el pel*.

Arriba el Charlestón i contem ja amb una munió de *negres*, que cada hora de ball, amb tota la *bona fe* es guanyen un jornal, desconjuntant-se i suant com uns camàtics. Pregunteu-ho a n'en Xec, el nostre gran *Bob-bi*, o a n'en Manel'la, el campió de la... *bona fe*.

Barrejats amb els estudiants, ens arribaren els *polls-peres*, de tan mal pair per rossos que siguin.

Quina dossis de *bona fe* necessiten per vestir tan elegantment malament.

I què direm de la *bona fe* dels aficionats al cine, de la *bona fe* de les amiguetes d'en *Rodolfo Balentino* (amb *B de corasón*), de la *bona fe* dels esportmens, dels de la música de Camama, amenitzada amb guitarra, de la *bona fe* d'en Mir, parlant d'artistes i colorits, dels de la *Parsaverància*, gran *Lliga-cama*, etc., etc.

Però el paroxisme de la *bona fe* el trobareu amb els jugadors de *Mah-Jongg*. Tots sabeu ço que és el *Mah-Jongg*, aquest joc xino dels quaranta reglaments inclòs el d'en Ribas, de les *quatre centes fitxes*, el *set caràcters* i l'*ascanya*, aquest trenca-closques que et fa posar els cabells blancs.

Amb quina *bona fe* es juga el *Mah-Jongg*.

Frecuento una casa on l'amo, el moço, i els parroquians són *Mah-Jongg-nistes* i quan hi entra un client i demana el cafè amb llet, li contesta l'amo amb un *set canyes*, el moço amb un *mal caràcter* i amo, moço i parroquians, amb una *Màxima*.... de frescura.

I prou ridiculitzar la *bona fe*, que no sóc ni vull ésser sembrador de doctrines disolvents, ja que si no fos la *bona fe* no podríem viure en aquest món. Pot ésser el que ens manca a tots plegats és una mica més de *bona fe* amb tot i ens sobra *hipocrèsia*, la plaga destructora d'aquesta petita Suïssa de les vaques primes, l'epidèmia ensenyorida d'aquest Olot que només té de bonic els afores i de bo els tortells de massa-pa.

MARCOS-BRUTUS (a) XINIUS



Magatzem de robes Casa NYERA

de

JOAN GUITART

**Novetats per a Senyora en
Llanes, Sedes i Fantasies
de Cotons.**

Gran novetat en Paraigües i Ombrel·les

Crespons de seda de totes classes

Mitges de totes classes i preus

Géneres de punt de totes classes

Especialitat en Géneres Negres



Antiga CASA NYERA

Carrer d'Aigua.

OLOT

COL·LOQUI

Ben afectuosament a una bona amigueta

*Cada any a l'arribar la primavera,
cantaire i somniador, ma lira bella,
desgrana una cançó
i sento dintre meu tal delectança
que espero el mes de maig amb la frisança
d'una nina gentil... son aimador,
Jo parlo a les flors amb la franquesa
d'un cor esbadellat, amb tota cruessa,
deixant el fer del món
i el deix puríssim del seu perfum,
les parpelles em clou, com raig de llum
que il·luminés soplant l'abim pregon.
Nostre col·loqui és bell, a cau d'orella
parlem sempre d'amors, la cantarella
santa de joventut,
Parlem del viure tosc d'aquesta vida,
parlem de la vritat i la mentida
senyora d'aquest món que'ns ha venut.
Més ara ja no seran les flors belles
soles a dârn consol, tindré a més delles
dels vostres ulls la llum,
Ells ne seran per mí la primavera,
per ells tindrà cançons ma lira bella
i vos per mí tindreu un suau perfum.*

CUPIDO EL RATA

DE PSIQUIS MIQUIS

Els nois de la "Revista d'Olot"

Hom ha dit que el 1er. número de RIALLES feia plorar, per veure-s'hi, tal vegada, una influència massa *singular* d'un company extremadament xistós, i el qui així s'ha exclamat de segur que ha estat o un enemic d'aquest bon xicot o bé un dels que es creu ésser graciós *in màcula*.

De tota conformitat amb què el 1er. número era excessivament *inofensiu*—per ço no feia riure—i extremadament innoent—sense pica-portes—. Per ço hem decidit picar una mica, tocar alguns tipus i coses de dret, sense indirectes ni escrúpols.

Avui tocarà a rebre, doncs, als simpàtics nois de la *Revista d'Olot*.

Lloem, abans que tot, aquesta gran obra meritòria (i que no sabem per on s'aguanta) que fan aquests nois que ens volen dir exteriorment una seriejat que els hi és enmatllada, situant el nom d'Olot en un lloc que no li pertoca, puix que els intel·lectuals de Barcelona es poden creure que a Olot es fa obra positiva i a Olot el que menys es fa és cultura. (*Déu ens guardi d'un ja està dit*).

Ara dieu-me si no és més interessant un célebre Espanta-ocells, que fa caricatures i «pessigolles», que un Mir Xixàs que vol fer el sèrio i que vol discutir de modernisme, cubisme, visionisme, super-realisme,

aucellisme, cinisme i tota mena de colorisme i excursionisme?

Nosaltres reconeixem que en Mir Xixàs el mateix pot fer el sèrio (*a las mil maravillas*) que el tranquil (a les 10 mil *maravillas*), però també devem confessar que ens és, però, molt més xocant i simpàtic un Espanta-ocells (o *L'Ocell* com li diuen algunes ninetes castices) que ens toca *de lo vivo!* amb el seu llapiç petitó i sense punxa, que en Mir Mas de Xexàs, pintant a l'oli—algú ha dit que els seus quadres es podien comprar sols per aprofitar l'oli que tenien—i que fa de crític des de les pàgines *elevadíssimes* de la *felxuga* «Revista d'Olot». Veieu si no estaria més ben situat al costat nostre fent RIALLES, que no al costat d'aquells senyors tan savis i respectables que es diuen Garganta, que poden ésser, com sabem que són, uns refinadíssims i notabilíssims escriptors i poetes, però que de *Rialles* si que no els n'hi hem vist fer mai.

Mireu, llegidors, si no ens ha de fer gràcia aquell, mai ho haguérem dit, ballet de càn Dot, que ja fa poesies del paisatge i ja li agrada parlar del rom—anticisme. Ai caram d'Antoni, encara escrius parlant del paisatge? No ho facis pas, doncs potser aquell poeta de la *botiga nova* es molestaria i te'n faria un *caire*. I ja sabem que t'hi enfadaries.

Però el que ens fa més riure és en Pla. Mireu-vos el com camina i quina pose d'intel·lectual m'hi tregina ja: Suposem que ni en Mussolini gasta tanta *pose*, que ja és dir molt. Es clar, com que fins en Junoy i ha demanat que escrivís a *La Nova Revista*... ja podeu pensar si no en gastarieu vosaltres i fins jo de *pose*. Aleshores potser fins ni em miraria als de càla Pietat... i això que de *savis* ho semblen molt pel *garbo* que m'hi gasten. Per això li tenen tanta mania a n'en Pla. Pla, Pla, jo t'aconsellaria que no gastéssis tanta serietat i fessis més *epigrames* i serles més amic de nosaltres i tindríes menys mal-de-caps.

I ja no cal parlar de la respectuosa i filigranada serietat d'en Riera de l'Esparc. Quan s'engresca amb el que li diu en Marçet, s'ho agafa tan en sèrio que fins ni sopa ni dorm. De totes maneres devem confessar que, per en Riera, muda això de revistaire, rebre els geòlegs i despedir-los, parlar de Beethoven i de moltes altres coses que, a tres o quatre senyors poden interessar, però que a nosaltres ens fan venir molta son.

Un altre que ens fa molta gràcia és en Privat Caim. Aquest no hi escriu res ni hi pinta res, però es fa uns tips de donar consells i explicacions, que nois! n'hi ha per estona! i al cap de vall... res ha passat, com si tal cosa. Ni ell es recorda del que ha dit.

Després a darrera un taulell, amb una cara que enganya, hi trobareu el célebre conseller que porta el timó de la «Revista». Aquest guarda l'incògnit, però tot Olot ja sap qui és i que fa unes *editorials* que *deixa'm encendre*. Ell prou els hi dóna bons consells a tots, però tan l'un com l'altre fan de les seves. En Pla, per exemple, apallissant a n'en Garcés, com aquell qui s'empassa una galeta; en Mir embafant amb la seva ditxosa *Escola Olotina*; en Riera amb la seva inacabable *C-4 Cona Volcànica d'Olot-Girona* i en Dot amb els seus articles numerosos i numerosas poesies.

L'Albert Sacrest, el principi també hi va fer algun

conte, però tot seguit es va convèncer de que això de fer el sèrio no li probava. No obstant hi és molt amic i s'hi fa amb ells; ara mateix els hi traduirà contes de *las mil y una noche* (això ja diu per ell, perquè a la nit mai s'en va a dormir). Ell però, ha dit: «Val més fer rialles».

Ens agrada la seva sinceritat; veiam els altres quan en tindran.

Es únics que diuen per la «Revista», doncs els seus actes no desdinen de la seva tan rigorosa serietat, són els Gargantes. Aquests sí fan el sèrio i escriuen seriament i colossalment, al menys els seus fets són també seriosos.

Però qui ignora les cèlebres entremaliadures d'en Mir, d'en Pia i d'en Dot i fins d'en Riera?

Per això havem sortit nosaltres, que si no som xistosos de natural, al menys tenim un cor alegre, amic de les disbauxes, de les matinades, dels balls i sobretot! molt amics de les nenes maques, puix que creiem que aquesta és la manera d'esvair tanta plaga de serietat que d'un quan temps envaeix la nostra volguda ciutat (a) *poble gran*, perillant de fer-la més ridícula i més trista encara.

Ajudeu-nos jovent d'Olot a esclatar RIALLES que com més riurem més feliços serem, vaja si ho serem! i potser així enterrarem aquesta pau perillosa que adorm l'alegria de casa nostra.

A Olot ens convenen més cors alegrois i menys savis!

JEPET CONTENT I ALEGRET



Poques noies trobaríem d'una figura tant escaienta com aquesta. D'un posat senzill i senyorívol, se us fa interessant des de el primer moment que la veieu. No és d'aquelles que us fereix les oïdes amb una xerrameca inacabable i baladrera, ni li sentiu mai aquelles rialles sorolloses i carrinlones que tant us carreguen.

Es una noia d'aquelles que s'en troben només una.

Quin deu ésser d'entre els olotins el que...

Parla menys?

—En Mut i Mut

I el que sempre s'equivoca?

—En S'erra

I el que assenyala pluja?

—En Lloverà

I el que té més crèdit?

—En Deu

Els de color més definit?

—En Ros i en Blanc

Els de regadiu?

—En Torrent, En Rius, En Riera, En Llach...

El de més utilitat per l'istiu?

—En Fontfreda

El que infringeix el Còdic Penal?

—En Mata

Els metges procedents de l'estranger?

—En Danés de Dinamarca, En Moret de la Moreria,

En Gonover de Génova...

Quin cognom és el més discutit actualment?

—Els Colom

El que sempre està bé?

—En Bonet

La casa que deu comptar més anys d'existència?

—A càn Antiga

El que no necessita sabaters?

—En Descals

El que és més feliç?

—En Dijós

El que ens fa més llàstima?

—En Pena

El de més amics?

—En Compangs

Qui pel seu cognom deuria presidir la Lliga de Perseverància?

—En Constans

Quin el que està sempre de festa?

—En Diumenge

Els fets de material més dur?

—En Roca i En Llosas

El que va millor per a passar el riu?

—En Palanca

I el que li fa la tinyeta?

—En Pons

El de més d'ordre?

—En Pau....Sastre

El més dolç?

—En Mató

El que no pot tancar mai?

—L'Aubert (imprepter)

El que es deu amagar més de la Justícia?

—En Parnales

El més aigualit?

—En Fuentes

El més calent?

—En Sol

El que pot posar la radio més barato?

—An—Tenes

Els més religiosos?

—En Nostro Senyor, En Mare de Déu, els del Camp de Déu, en Santa Sita, en Sant Roc, i en Sant-igosa.

Els més amics de les abelles?

—En Buch i en Xam

I. PROU

Jardi d'amor

(POEMA REUMÁTIC)

Era un jardí sense flors
amb un cel encaparrat,
3400 surtidors,
una gateta i un gat;
una gata i un gat bufons
que es juraven gran amor
entre pessics i petons
i ais! que sortien del cor.
Jo l'estimo!--deia el gat.
Jo també--deia la gata.
Fes-me un petó si t'és grat.
Aquí el tens, 1... 2, 3, 4.

SOM-HI



Bon amic nostre i jove ben partidari de fer *Rialles*

Cosidors de la Ciutat

Gràcies a la transformació de la nostra pesanta còrpora (95 Rg.) en una esllanguida boirina vaporosa, per obra i gràcia d'una potin-ga, que va donar-nos una bruixa coneguda, hem pogut reposar sobre l'oreig i entafurar-nos en tots els cosidors que, amb tanta amabilitat tenien llurs portes obertes, malgrat el vent que ens transportava.....

¡Senyor! ¡Senyor! mai ens hauríem cregut, ni que ens ho haguessin jurat, tot ço que hem vist i oït.

* * *

Del cosidor ens en callarem el nom que és re-tumbant amb quelcom de faceciós i de *maton*; el

company que feia els apunts va descuidar-se d'apuntar-lo i no el recordem. Pel cas és igual.

Eren les set, poc més o menys, quan hi arri-bàrem. Escampades per l'espaiosa sala, cosien i retallaven, a la vegada, un estol de ninetes, de quines mai hauríem dit que, dintre l'estoig de vellut vermell de la seva boqueta, pogués ama-gar-s'hi una dentadura de sirena devoradora d'homes mortals, com la que tenen.

Sentim un xiu-xeig vora la porta. ¡Al tanto noi! que n'arriba una que ens ha distret de ço que miràvem. Descriu-la: Vestit de coloraines. Cabell a la garçon. Contorcions i balanceig de totes les parts i membres del cos.

Avança. Es para al mig de la sala. Clou les parpelles. Allarga els llavis i fendeix l'espai amb un petó. Talment sembla la *Marieta Pi Kaford*. ¡Ai filla quin *postin* que gastem!

Vora al balcó n'hi han dues que parlen a mitja veu. Els hi copsem la conversa:

—Es un fàstic. No hi ha ni un jove d'Olot que portí un vestit ben fet. Quan ballen el *xarles* els pantalons semblen campanes. Si hi hagués el meu Lluís! al menys uns quants els portarien bé.

—Calla, calla. Sempre surts amb el mateix, tu—respon la Sara que és una d'aquestes.— Altres mals de caps tinc amb el meu *nen* pellaire. Ara que ja em trobava al Palau a punt d'entrar m'has vingut a distreure.

Callen. Al cap d'un rato tornem a mirar-les. Fita la vista en la roba, somriuen totes soles. Al menys somnien que estan ja casades i que, de retorn del casori, *van de bracet amb els seus...* ¡Poc a poc amb aquestes coses!

Amb una mica més la vessem. Sort que no tenim veu (ni vot), que sinò ja estava i allà passaven les de Villadiego, a cops d'escombra i a esgarrapades. Estàvem a punt de dir:—Vostè Pepeta ens agrada molt. No retalla com les seves companyes i és més simpàtica i agradable. No obstant això no vol pas dir que no tingui una mica de pretensió d'ésser maca.

La resta d'aquest cosidor és molt menys inofensiva. I, com que no sabem que dir-ne, els deixem en pau. Cal que en honor seu i de la veritat diguem que la comparseria guarda estre-ta relació amb els primers actors i actrius de la companyia.

Pel mateix camí que hem vingut ens n'entor-nem. Al ésser al carrer notem dues parelles, que al peu de l'escaleta apuntalen la casa. Ho estranyem, puix que fa molt poc feren reformes en la façana... ¡Deu ésser costum d'aquella casa!

ZIS-ZAS

= Impermeables per a home a 25 ptes. Capes per a nens i nenes a 8 ptes. Guardapols des de 7'50 devantals de hule al Palau del Calçat.

GRAN TALLER DE LAMPISTERIA

TREBALLS DE TOTES MENES

ESPECIALITAT EN APARELLS SANITARIS

ABANS DE FER UN TREBALL
CONSULTEU PREU
I PRESSUPOST

A

FRANCESC GÜELL

PRESÓ VELLA, 3

OLOT

En Sept Sciencies

Y havia en aquesta vila un homo que s deya fort excellent e fort maraveyllos, e pus imposat de tots es libres que ets atres homos, a qui sa gent fiu apellament de Sept sciencies.

E dit sept sciencies fonc vengut an Olot e comanet a ets homos honrats d aquesta vila, es creya tengut per es cibtda pus pregat de donar conceyl, essent el pus gentil en donar ne a qui nec falla li feyen. e en Sept sciencies, qui s pensava haver entenent en tot e mereixe gran lahor e reverencia, donava gran recapte de parers a cascun que trobava an et seu camí, fins a malmenar a ets oyents, a nec donar plaer, e fins apellar lus de rucs e de lanuts, puy ell era estat l unic homo just e egual en lurs juhis liberals e larchs.

E quan la muyler d es vey era fort malalta, quayx a punt de morir, en Sept sciencies feya fetilles e remeys, com un ver fisich, per la guarir e fer la sana, e tantost sa vaca d es vey, de s atre banda, ne era cadernada e inflada, en Sept sciencies, com un sanaire de bisties, era ab son amo per a lustrar lo d es mal.

En Sept sciencies fonc entrat en una casa de statuers e de sencters en supplicacio de fer ets albarans e albaranets, mes lavors cascun dia s en eren previn-gudes raons, entre ets statuers e en Sept, per ses ymages.

—Jo dic vos que aquest senct es Senct Jacme.

—Vos porets creure ço, mes jo dic vos que aquesta ymage es de Senct Jordi.

—Vos asci non havets vist l infael que y ha an es potes de sa bistia.

—E vos hajats poca sciencia car l infael es una cuca, te sa cara pus negre que es dimoni.

E si era es glorios Senct Jacme o si era es cavayler Sanct Jordi en Sept sciencies eixi a la forçada de casa d ets sculpers, car en ses esgleyes ets ermitons havien fort enuy, puy no havien segurança de si se comanaven e pregaven, ab yonolls en terra, a un senct o a s altre, e ets sculpers perdien ses comandes puy dits senctes eren entrats en competencia.

E lavors fiu sa contractació ab un homo qui treballava obrint una carrera de sa vila. mes nengun ordinador li era pogut fassar res ab gust e lleure car en Sept ara deya que sa tramuja era torta, o ara es capitoçava en que sa carrera havia pus de panxa, e tambe encon-tiuent el gitaren a fora.

Mes en Sept non havia penediment de res. e torna-va a donar conceyls e parers a hu e a s altre, quan un dia veu un pages que obria buyals an et sotol per a plantar y arbres. e en Sept torna ab sa deria:

—Bon pages, vos hajats molt trabajl plantant ets àcers.

—Micer, vos non sabets que son freixes.

—Pens me que huy havets es cap espes.

—Dic vos que son àcers.

—Entenets que son freixes.

E jassin que hu deya àcers e s altre freixes, e

jassia que es pages havia pusses dolentes prengue es plans que plantava e donant una gran garrotada an en Sept sciencies, fiu:

—E do ? es freixa o àcer?

E sa rao era aytan vera que en Sept sciencies, convençut de que era un Freixa, sots es cop d'estaca sforça en fuyir de ça sense entrar en ystories, yames, per be d'ets cibtdans d'Olot.

Item.. Eguablement en Sept poc pensa pus ab senctis, nec ab carreres, nec ab telers, nec ab infirmes, nec ab bisties, nec ab arbres. non hajà may liures nec florins e sols un destre de lengua, e ab sa lengua non porria montar ets obradors e ses cambres, nec fer es trabayls e ses plantades, que deya dur a sa fi per a mostra e patro. Per ço que non el considerets mes que com a coneixedor de sciencies amagades.

Tot sigui en lahor e gloria de Ihesu Xrist, nostro Senyor, Amen.

FRA OLAGUER DE SANTA PAU



No t'hi volem, no t'hi volem! Tan és que risquis com que rasquis, per més que facia ganyotes tràgiques.

(Aquest homenet volia jugar a boxa amb nosaltres, però no li hem acceptat el mach perquè no és de la nostra categoria. No ens fan ben bé el pes els nissos, i menys si són de cagamuixa).

Lletra de Barcelona

Desgraciats amics: Vaig rebre el vostre primer nombre de KIALLES que més bé podrien titular «Ploralles».

No us dono les gràcies, perquè més hauria valgut que no me l'haguèssiu tramès.

Sentint-t'ho molt em veig obligat adir-vos que la sang blava que corre per les meves venes (de la granota), no em permet col·laborar a una publicació que està molt per sota del meu rang (burrango, no faltaria més).

Perdoneu si he estat clar i net.

Particularment sempre vostre, v. e. l. m.,

FERRAN DE LA GRANOTA

Esports

Foot-ball

Partits dels dies 24 i 25

Barceloní, 2 - - Olot, 3

» 3 - - » 3

En sabem més o tant com els barcelonins, que ja és molt. Això sense alabar-nos.

Després de les pessigolles venen les rialles, cosa molt natural; ara que no està bé que en Bassols busqui les pessigolles a quatre babaus per poguer riure ell, puix, logrant-ho, aquells experimenten la sensació d'haver fet perdre la serietat del malcarat gegant d'Olot. Dins el si de Junta, el nostre gegant està conceptuat com «El Cardenal su aminencia gris», pesa molt més la seva paraula que el seu tipet, i això que Déu n'hi do del seu ídem!!

Quina diferència amb el palo curt, aquest xerra molt però ningú se l'escolta, no és pas que faci de mal parlar-hi, puix sempre és dels darrers que li parlen. Si un li diu que això és blanc, dirà que és blanc, si un altre diu que és verd dirà que és verd; és com si diguéssim un home sense colors, i francament sembla que no sigui fill d'aquesta terra, breçol d'artistes, que equival a dir que els fills d'Olot d'artista poeta y loco todos tenemos un poco.

Quins fums Roura, es veu que el trajo de capità et va gran, la culpa d'això, és de la junta al no comprendre que els nens que fan el raro no poden tenir cap autoritat.

Ja et comprarem un caramelo, ho sents maco, au i no ploris més, ni te'n vagis a mig partit, que això desdiu d'un que s'estarrufa que li diguin barón de Roura.

BON MINYÓ

GARAGE I TALLER DE REPARACIONS

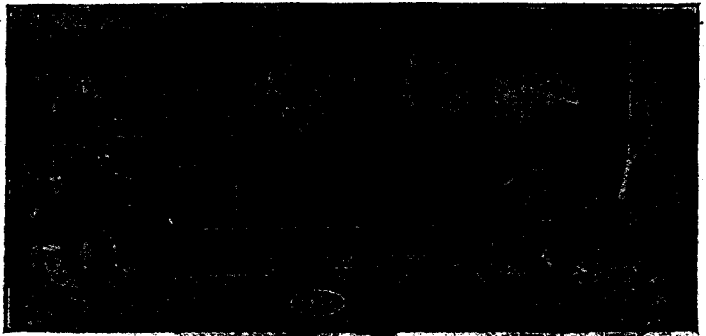
Autos de lloguer de l'acreditada
marca **O. M.**

especialitzats per a noces i bateigs

Venda de bicicletes i motocicletes
B. S. A., MATKLESS I AUTOMOTO

No confondre, demaneu sempre

MIQUEL BAUS



CARRER DE L'HOSPICI, 9

TELÉFON, 174

OLOT

FABRICA D'ANISSATS I LICORS PLÀ & SURÍS

DE CASSÀ DE LA SELVA

SUCURSAL D'OLOT:

Carrer d'Amargura, n.º 3

Licors : Xampanyes

Aixarops : Sodes

REPRESENTACIÓ EXCLUSSIVA per a la ciutat d'Olot, dels

Vins d' Alella

de fama mundial

PURESA GARANTIDA



Les Festes de Nostra Dona del Carme

(Per excés d'original ho fem curt)

Varen ésser unes festes lluidíssimes... els veïns d'aquell barri i els pabordes ho confeccionaren tot molt bé.

El programa començà a la inrevés:

Dia tal, a les 7 i mitja del vespre rosari, sermó, etc.

A les 8 del matí, missa etc.

Al vespre, sardanes i traca Valenciana per el pirotècnic de Segorbe... no es registrà cap atrac, només que alguna que altra trepitjada i...

El dia de la processó el que duia l'àliga no portava enagos.

El nostre bon amic Emili Sala va dur el penó tan rebé, que diuen que els frares el volen tornar a llogar l'any que ve, va bé

El castell de focs va ésser espetarrant. ¡Bum... pum!... patim!... patam!... pum!... Barrabom!... Pom!... Pum!... blum. No hi havia cap pet que fes pudor, alabat sia Déu, tot és fer barrila.

Es varen engegar totes les rodes menys una que va quedar encastada a la paret de can Plantalech. Com que el pirotècnic va pirar encara hi és.

La Banda dels Salesians era composta gairebé tota de nois petits i tenien poc vent... però bon vent; vull dir que ho feien bé i afinat.

La Banda de cornetes va tocar un tros de l'Ave Maria de Gounot, molt ben tocat, alló de te, te, te, ta te, rom, rom, rom, pa-tum.

Nota: Avui hem sabut, però, que si l'Emili portà tan bé el penó, va ésser perquè ja feia dies que s'hi ensajava amb una escombra a casa seva.

CAÇADES AL VOL

Hom diu que el barri de Sant Farriol vol organitzar una manifestació de protesta perquè al Carme els hi han pres l'Aliga. Els hi aconsellem que no ho facin, no val la pena.

Sabem que ha estat nomenada directora en cap de les Telefonistes, la Berga. Es així com s'arreglen les coses, ara sí que aniran dretes, cop de berga per aquí, cop de berga per allà, cop de berga per acullà, per acullar-les totes plegades.

Especialitat-Monja-Quina. Aperitiu sens rival Demaneu-lo arreu.

Un anunci Teatral (que varem llegir al Firal):

Quicu Barbero. Inauguración del n.º 13 (pel·lícula amb epissodis), Salón para tomar el pelo a las señoras. Fricciones de Llimona, etc. etc... ¡au! ¡au!

Quicu, Quicu, això desdiu de la vostra tan

clàssica serietat, no ho feu pas més això, us ho diem perquè nosaltres us apreciem; anuncieu a RIALLES home, que així, com ho feu, sembla l'anunci d'uns hungars que fan ballar l'os.

Quicu, Quicu, mireu que tothom s'en burlava, pot ésser eren... ja ho crec que sí, molts més, però molts més, apa, no hi torneu i no ho direm pas a ningú.

= Per al calçats de totes menes les mes grans novetats la casa que els ven mes barato es el Palau del Calçat.

Diu que sí que tocaven tan bé.

Hom diu si a càla Pietat s'ha constituït la Lliga contra el matrimoni.

¡Pietat noies! pietat per ells i per nosaltres que no podem donar l'abast.

Res, en aquest món qui no les pot haver diu que són verdes.

Els antipartidaris del joc, protesten que a Olot s'hagi erigit un monument a l'as de copa.

N'havem sentit, però, d'altres que diuen, que sí en comptes d'ésser una copa que hi sortís aigua, hi sortís vi... alló! vamos, que ni el paraisó!

= En mitges i mitjons lo mes nou que la moda hagi creat ho trobareu al Palau del Calçat.

Deiem en el nombre passat que s'havia inaugurat amb èxit l'enllumenat públic del firal, però més tard sentirem el parer de varis joves que festegen i ens digueren:

La veritat, és massa clar! és clar, que és clar!

Amb un *cruse* de linies varem sentir un senyor que deia: Señorita, oiga, oiga.

I la telefonista contestava: Oyo.

= Calçats de futbol i de més utensilis, Leguis, Bandas al Palau del Calçat.

Xampany Rigol

El preferit per la gent
de bon gust i distinció

Bebeu sempre Rigol

☞ Veiem que's fa un abús amb el trau de l'americana. Tothom hi fica tot el que pot. S'hi veuen: Buiks, Chevrolets, Hispanos, roses, clavells, ventiladors. etc. etc.

Algún dia acabaran per posar-se la biblia en pasta.

= Gran assortit en camises d'esport. Camiseria Benet.

☞ El nostre detectiu *A. Ensumat*, ha ensumat que, dintre poc, uns quants baillets, amb un *pare-pedaç*, volen fer una nova publicació que portarà per títol la *Lluna d'Olot*.

Encara que s'ho porten molt callat, ja sabem que serà la *lluna amb un covà*.

Aquesta *lluna nova* sortirà per l'Octubre.

☞ A càlcul Calat els hi han calat pel procediment de les misses, un timo de 4000 i pico de pessetes.

La veritat, mai hauriem cregut que les misses poguessin costar tan cares.

☞ Diumenge es passejava pels nostres carrers un home amb un tovalló posat i la cara plena de sabó a punt d'afaltar. Tot i que encara portava el sabó, ja li havien pres el pel.

☞ Sabeu en Ramon Pla i Coral? aquell que fa articles literaris i festeja, doncs l'altre dia va perdre les orelles, vull dir les ulleres. Veiam si algun dia perderà les ulleres, vull dir les orelles. Devia meditar una nova traducció del Petrarca,

☞ Tot seguit de veure la llum el nostre RIALLES, deia un senyor, parlant del dibuix que encapçala el nostre periòdic: Aquestes nenes que hi ha dibuixades, les trobo massa maques, massa ben fetes per un periòdic així.

Que ignora aquest senyor que els que fem RIALLES som els bons amiguets de les nenes ben fetes?

No ho trobem estrany que ho hagi dit, ja que ell és el president de la Lliga contra el Matrimoni.

= Corbates de última novetat. La Camiseria Benet.

☞ El noi Dot, tan petit i ja li agrada el romanticisme. Veiam si li espatllarà el creixent.

☞ Després d'haver sortit el nostre quinzeneri, vàrem veure sortir una àliga de proporcions desproporcionades que ens crèiem que se'l volia menjar. Mes tot seguit vàrem veure un frare que hi enraonava i vàrem dir-nos: no hi ha perill, no és pas cap àliga esperitada.

Va aixecar el vol seguida d'un vol de tututs.

☞ En Bolla regatejava el nostre periòdic, volia que li venguéssim per 10 cèntims. Enterats d'això, els de la redacció estem disposats a accedir-hi; amb tal que ell ens enllustri les sabates per 15 cèntims. Apa, siau,

= Per anar a passeig compreu un bastó a la camiseria Benet del carrer major.

TEATRALS

“RIALLES” A LA FILA SIS

En aquesta secció ens ocuparem solament, per ara, no vol dir això que les circumstàncies no canviïn, de les representacions que la companyia Bové-Torner dona en el saló-teatre del nostre Ideal Park.

Abans que res més, devem fer constar el nostre reconeixement en vers l'empresa del esmentat teatre per la deferència amb que ha tractat al nostre «RIALLES». En el Principal no han estat tan atents, per alguna cosa en diuen el Principal.

Tornem a la companyia Bové-Torner a quins artistes ja coneixiem de l'altre temporada que feren a Olot.

Es una companyia de bon conjunt i podem estar satisfets els aficionats de veure-la treballar per el módic preu de sis rals. A n'el meu concepte valen més.

Si volguéssim detallar una a una les representacions, tindriem de fer un número extraordinari i de moment no tenim prou quartos, ho farem aixís amb termes generals i com si ens confeséssim direm la veritat.

Deurien escollir obres en les que sempre el paper principal fos per l'actriu, ja que indiscutiblement la Sra. Bové és la filigrana número 1. A més de la seva bellesa atraient, compta amb un bon timbre de veu i força docis d'art. Sra. Bové, molt bé. Sempre recordarem el primer acte del «Pati-Blau», «La Srta. del Pijama», això que l'obra és quelcom espessa, «La Dama de las Camelias» i «Las Mujeres del día». El senyor Torner ens convens de la seva valua en el segon acte de «Las Mujeres del día», que és una de les obres que treuen millor tots piegats, més a voltes el trobem etjaserat. El Sr. Perelló ens agrada molt quan fa papers de traidors i sobressurti en «Lo Dice la Copla» i la «Comedia del Honor». En Ventayols va fer un «Pati-Blau» força bonic, és sens dupte aquest un bon galan-jove i una bona adquisició per a la companyia.

En Sanchez, sempre troba bé el tipu, dels homes és el millor. Les carecteristiques compleixen llur comés, la Sra. Bayona està molt en caràcter en «La Gente bien», amb tot i que l'obra va ésser feta d'estocada.

El rest de la companyia tant en actors com actrius formen un bon marc, que contribueix a que siguin les obres ben agradables de conjunt.

La simpàtica Srta. Sabat si corretgis quelcom la nerviositat estaria molt acertada en llurs papers, en «Las Mujeres del día» ens ho penyora abastament. Les representacions d'aquesta quinzenera ens han deixat ben satisfets i no ens havem cansat d'aplaudir, l'única que no ens va plaurer fou «El Verdugo de Sevilla», ja que en ella fora del Sr. Sanchez i el Sr. Esquembre

qu'estigueren acerts, l'execució fou veritablament la *muerde de los conejos*.

Per a demà tenen anunciat «El Mistic», preguem a tots els que's diuen aimants del teatre català que no fassin com el dia de «El Pati Blau», a més d'èsser bona l'obra, és bona la companyia. mòdic el preu i quant més plé sigui el teatre, més bé se sentirà. Apa doncs a veure si ens veurem.

TENORIO.

Anecdòtiques

Que dessota de la serietat ancestral dels catalans hi trobarem sempre una punta d'humorisme picant i saludable, hi ha a dotzenes de fets que ho palesen. El bon humor és símptoma de salut i ens allarga la vida (sinó ho preguntin a en Moret) (1). Per això sempre hem de creure malals a n'aquells homes encarcerats que no riuen mai i el que els hi cal és fer-se visitar, puix no hi ha res tant ridícol com la serietat perpètua estudiada i còmica que serveix de *pose* als qui no tenen a l'abast altres mitjans per fer-se respectar; sens dubte deurién posar-se a règim.

No és justament la santa rialla ço que ens diferencia dels irracionals? No és el riure un aliment baratet que ens ajuda a anar sondejant la prosa de la vida? A més, el bon humor, barrejat amb una espurna d'enginy pot ben servir a voltes per a sortir-se del pas. Provés? Vegeu sinó com aturà un conflicte en una ocasió a Madrid el conegut Rector de Vallfogona. No recordo si actuava de secretari en algun Ministeri o si es trobava de tertúlia amb el Ministre, quan sobrevingué un fort tumulte de dones. Amotinades, cridaven i menaçaven amb desenfré i a tota costa volien entrar a parlar amb el Ministre per protestar de no sé quina cosa respecte d'un mercat. Les feministes contemporànies angleses haurien estat angelets al costat d'aquelles marmanyeres del barri de Lavapiés. El Ministre no se n'havia vist mai de més fresques i sabia que de rebre-les, no sols no arreglaria res, sinó que potser rebria de dues maneres. Passats uns moments el Rector de Vallfogona intervingué oportú i amatent:

—Vol que jo surti a arreglar-ho?

—Ho veig difícil, — respongué el Ministre eixugant-se el front.

—Deixi'm fer...

Sortí del despatx i amb posat pacífic se n'anà a dialogar amb les revoltoses, accedint, però, a donar-les-hi tota la raó. Quan pogué fer-se sentir digué amb to conciliador:—«El senyor Ministre no té el més petit inconvenient en rebre a una comissió de vostès. La insuficiència del

saló del Ministre i l'ésser difícil entendre's amb tanta colla són causes que fan impossible que hi entrin totes. Vegin vostès mateixes les sis o set que tinguin més edat i als pocs moments tindran l'afer enllestit». I es retirà acte seguit.

L'aldarull anà accentuant-se amb més virior que mai, sinó que ara fou entre elles. La jugada ja estava feta. Al cap d'un quart al bell davant del Ministeri sols s'hi veien rastres d'una verdadera batalla campal. Perruques desfetes, mocadors estripats, davantals, algun sabatot vell... La lluita havia estat acarnissada. Cap volgué ésser la més vella i les que com a tals assenyalades, ultra protestar-ne amb energia s'escapollen a marxar dobles fins que quedà tot net. I encara és l'hora que el Ministre i el Rector les estan esperant.

Ah! ara que hi som va un altre cas rescent de bon humor pràctic. Quan el Barça anà a Saragossa a jugar l'any passat aquell famós partit, hi havien en la capital aragonesa, fent el servei militar, un bon nombre de soldats catalans que es fonien per poguer anar a admirar i aplaudir al seu equip campió, generós volgué fer-los-hi present d'una entrada d'arrós. Davant la nerviositat de la diada i el poquíssim temps de què disposaven, es feia difícil fer una tria ni era factible anar a cercar els respectius documents d'identificació, sinó s'hauria presentat la guarnició en pes i de localitats no en sobrarien pas.

En Sancho ho resolgué. A mida que anaren passant els soldats els feia dir: Setze Jutges mengen fetge d'un penjat. I ja va tenir la cèdula.

Notes de Societat

El molt elegant, alt i prim.... mirat, Marc de Gada, imitador d'en Petronio, s'està fent uns pantalons, que canviaran de color a mida que passi el temps.

Ja ho vol aquella nena del carrer de Vilanova? Es que això ja passa de la *dernier cri*.

I després diran que Colom era català.

✿ El dia 16 festivitat de Nostra Sra. del Carme, celebrà el sant la Carme «bacallanera» i això que s'ho ba-callà. Que per molts anys!

= Especialitat-Monja-Quina. Aperitiu i Reconstituent de fama mundial:

Dipositari, E. Hostench Trasfí, carrer Girona, Ciutat.

✿ Organitzat per senyoretetes, i ben simpàtiques, que consti, el diumenge dia 24 hi hagué un ball de

(1) No pas al lampista al metge.

nit en el Centre Republicà; nosaltres no podem pas mancar-hi perquè som d'aquells que la ballem... magre sempre. El ball fou ben lluit; felicitem doncs ben coralmant a las organitzadores i preguem que n'organitzin ben sovint que nosaltres els hi donarem la mà i si no en tenen prou amb una, totes dues.

✿ Poden estar contentes les «reverendas madres» han arribat les *Monges* i... els *Monjos* a passar l'estiu.

Que sia benvinguda tota la «cofraria»

✿ També han arribat les famílies *Bosch* i *Rosés*.
Sia benvinguda tanta *vegetació*

Això semblarà el mes de Maria.

Salut.

✿ Hom diu que aviat començaran els balls d'*alta societat* en el Casino dels senyors, volem dir en el Tranvia; nosaltres, però, no hi anirem pas, perquè som ben pobres, pobres i alegrets! De totes maneres no ens passaran per alt, doncs hi enviarem una raspa castiça, molt amiga nostra, que pot ben passar per una distingida senyora, i... que se l'empassaran, vaja si se l'empassaran!

✿ A l'Indústria, «la societat des boucheries» (carnieers) (a) *Grandes almacenes d'en Jorba*, també diuen que en volen donar algun de *ball de societat*. I diuen també que el trajo reglamentari serà portar els joves un elegant guarda-pols groc.

Visquen els *balls de Societat!*

Però creiem que no serà res.

✿ En el bateig de càn Sabata hi anaven 12 automòviles i... un camión (música de la «*donna e immobile*»). Això és desacreditar les soles de les *salates*.

✿ Ens trobàvem a Sant Roc quan sentírem el xiulet del carril, ens posàrem a badar perquè ens agrada molt veure'l, i manoi, començaren a sortir vagons i més vagons. —Caram,—pensàrem nosaltres—Qui deu arribar? Anàrem a l'estació encuriosits, doncs ens crèiem que es tractaria d'una atracció mundial o d'un circ eqüestre. Ens varem equivocar.

Era la família Benavent. Ay ven y ven y ven..
—Benvinguts.

✿ Es diu que a últims del mes entrant és celebrarà en la nostre Plaça de Braus una col·lossal *becerrada*, en la qual hi pendran part alguns elegants *niños* de l'*aristocràcia* local i forastera.

Hi anirem, perquè de segur que hi haurem de fer moltes *RIALLES*.

Que ens agradarà de veure'ls de cul enlaire.

Ja ens sembla que'ls hi veiem!



De Figueres a Olot tots els joves la coneixen... Ja que és tant simpàtica i carinyosa.

✿ Dimecres dia 20 Clo-clou estava de festa, era el sant de la Margarideta la simpàtica modisteta, encant de les cusidores del nostra carrer Major. Em va dar [uns caramels que semblaven fets en una confiteria del cel, per que li vaix dir la dècima.

Quant em dol no poguer portar a la Margarideta en el trauc de l'americana, com si fos una flor de jardí.

Qualsevol hi portés un ventilador.

= Les grans novetats per senyora a la casa Benet.

✿ Vàrem anar a l'Indústria per veure el ball organitzat per la «Penya Dissabatina» i francament, ens plagué de debó. Felicitem, doncs, als organitzadors.

Bonic de color, bon percal, llum, humor i alegria, a últim terme, moltes mamàs.

La simpàtica Tresinela, estirant la beta en el ball de cintes li va sortir un colom. Bo i felicitant-la li preguem que quan el faci amb arròs, si hi som a temps, que ens convidi.

(Ens agrada molt viure d'arròs).

= Samarretes, mitges i mitjons a càn Benet els trobareu a millons.

✿ Dilluns féu vuit dies, sortí a la matinada amb aeroplà, per estiuejar en un poble de marina, el conegut i bon amic, propietari del

«Royal Bar», en Marxens. Tinguèrem el gust de saludar-lo de retorn el mateix dilluns a la nit, trobant-lo molt més fresc i salat (havia passat tot el dia de cul a l'aigua i era aigua de mar).

Celebrém que li hagin probat l'estiueix i els banys.

= Festes, banquets, casaments i batelgs, demaneu sempre «Rigol».

✿ En el Restaurant de l'estació es celebrá l'ápet de despido de solter del noi gran de cân Jonvi. A l'hora dels brindis un dels oradors es queixava *de no trobar-se situat*. Que varen veure xampany els senyors? Si haguèssim vingut nosaltres, ens hauriem *situat* tot seguit.

✿ Els balls de cân Fontanella és veieren animats com sempre.

Llástima que no hi hagin mitja dotzena de ventiladors.

= Xampany «Rigol» és el millor.

= La gent de bon paladar gasten sempre Xampany «Rigol».

CORREU

Ku-Ka. = *Vos sou una mala cuca, malaguanyat que embrutíssi el sobre, era l'única cosa que es podia aprofitar.*

Fra Olaguer. = *Com veieu, ja hi va. Sempre hi lliguem amb els frares. Com que el clero no ens pot veure.*

Al senyor de la P. i la M. = *Francament, malament.*

Tiberi. = *Els tiberis ens agraden molt, anirà en el nombre vinent; ens ha sigut impossible publicar-ho per excés d'original.*

EL DEL BUÇÒ

Imp. de P. Aubert—Carrer Superior, 35. i Nou de S. Antoni, 7.—Olot

La Económica
Gran Fàbrica i Magatzem de
MOBLES
Joan Cos Carme ,8
OLOT



Sempre rento la meva roba amb el sabó marca

LA PICADORA

ja que m'he arribat a
convèncer de la seva
suavitat, finura i econo-
mia, tant pel seu preu
com per lo bé que neteja
i fa que es conservi
sempre en bon estat la

 roba 

DE VENDA A TOTS ELS ESTABLIMENTS